

Klanten waren enorm gespitst op scores, maar de kern bleef buiten beeld. “Ik voelde me te weinig nuttig”, zegt Schramade nu, terugblikkend op zijn banen als fondsmanager bij NNIP en adviseur duurzaam investeren bij Schroders. In 2023 koos hij voor een nieuwe rol als hoogleraar Finance aan de Nyenrode Business Universiteit, waar hij zijn missie voortzet: aantonen dat waardecreatie meer is dan financieel rendement.

In zijn jaren in asset-management zag Schramade hoe duurzaamheid in veel beleggingsbeslissingen niet meer was dan een vinkje op een lijst. Klanten wilden wel 'iets' met Environment, Social & Governance (ESG), maar haakten af zodra het ingewikkeld werd. “Je probeert bruggen te slaan tussen financiële en duurzame logica, maar het gesprek blijft steken op ratings en scores. Dan houdt het op.”

Schramade hoopt meer impact te maken door direct in gesprek te gaan met bedrijven en door colleges te geven aan studenten die wél willen weten hoe je duurzaamheid echt integreert in je strategie.

Een gesprek over de beperkingen van ESG-scores, waarom passief beleggen de markt dom maakt, en waar beleggers op moeten letten als ze sociale en milieuaspecten willen meenemen bij hun beleggingen.

1 Duurzaam beleggen is de laatste jaren een enorme hype geweest. Heeft het iets wezenlijks veranderd in de financiële wereld? “Dat is een beetje de vraag. In mijn beleving blijft duurzaamheid veelal hangen in een apart hoofdstuk of een paar verantwoorde plaatjes in presentatiesheets met ESG-scores. Dat soort scores is vaak flut. Ze zeggen weinig over de echte risico's of kansen in het verdienmodel van een bedrijf. En iedereen gebruikt weer andere definities.

Wat ik liever zie: dat bedrij-

ven duurzaamheid koppelen aan hun echte waardecreatie, dus aan omzet, kosten, marges en kapitaalbeslag. Veel ESG-informatie die wordt gegeven, heeft niets te maken met de business en de waardedrijvers van een bedrijf. Of het verband ermee wordt niet gelegd.”

2 Vanaf dit jaar zijn bedrijven verplicht veel meer duurzaamheidsinformatie te geven. Is dat een positieve ontwikkeling?

“Het klinkt mooi: bedrijven moeten voortaan uitgebreid rapporteren over hun duurzaamheidsimpact. Maar de overlap tussen wat bedrijven willen weten – of zouden moeten weten – en wat ze nu moeten rapporteren, is vaak schrikbarend klein. We hebben nu jaarverslagen van 300 pagina's vol vinkjes, zonder dat ze inzicht geven in wat echt belangrijk is: hoe duurzaamheid raakt aan het verdienmodel.

Stora Enso (een Fins-Zweeds verpakkingsbedrijf, red.) noemt het woord 'biodiversiteit' bijvoorbeeld tweehonderd keer in het jaarverslag, maar geeft geen echte harde data. Dat is precies het probleem: veel woorden, weinig data. En daar komt bij dat veel duurzaamheidsmensen geen financiële achtergrond hebben – en andersom wordt juist weer te simplistisch over duurzaamheid gedacht. Dus die vertaling tussen duurzaamheid en finance mislukt vaak.

En wat het nog ingewikkelder maakt: veel beleggers zullen al die informatie niet echt gebruiken. Zeker passieve beleggers, die rapporteren over en stemmen bij duizenden bedrijven tegelijk, missen de tijd en prikkel om zich in te graven in al die rapportages. Daardoor werkt het systeem per saldo niet richting betere beslissingen, maar eerder richting meer compliance en een soort van schijnzekerheid. Dat sluit aan bij een bredere zorg: veel passieve beleggers hebben wel formeel stemrecht, maar gebruiken dat

'VEEL ESG-INFORMATIE HEEFT NIETS TE MAKEN MET DE BUSINESS EN DE WAARDE-DRIJVERS VAN EEN BEDRIJF'

